

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Vitra Collections AG

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego nr 2298420

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Trójwymiarowy graficzny znak towarowy, którego przedmiotem jest „Alu chair” (wspólnotowy znak towarowy nr 2298420) dla towarów należących do klasy 20

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Vitra Collections AG

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) pkt iii) rozporządzenia nr 207/2009. Skarżąca podniosła również, że rejestracja znaku towarowego miała na celu wykluczenie jej z rynku przedmiotów typu design, które stały się własnością publiczną i w efekcie stanowi rejestrację dokonaną w złej wierze

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędna wykładnia i błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. e) pkt iii) oraz art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Cofra przeciwko OHIM — O2 (can do)

(Sprawa T-162/11)

(2011/C 139/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cofra Holding AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci K.U. Jonas i J. Bogatz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: O2 Holdings Ltd (Slough, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie R 242/2009-4;

— obciążenie strony skarżącej i — w razie wstąpienia do postępowania — innych jego uczestników kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: O2 Holdings Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „can do” dla towarów i usług z klas 9, 16, 25, 35, 36, 38 i 43

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „CANDA” zarejestrowany dla towarów z klasy 25.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 i 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ oraz zasady 22 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ Izba Odwoławcza, dokonując oceny dowodów używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku zastosowała zbyt ścisłe kryterium i nie uwzględniła w wystarczającym zakresie sytuacji zakładowej w przedsiębiorstwie skarżącej. Następnie naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza niesłusznie pominęła rozmaite dokumenty przedstawione celem dowiedzenia używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku, na który powołano się w sprzeciwie. Wreszcie naruszenie art. 75 zdanie 2 rozporządzenia nr 207/2009 z uwagi na to, że Izba Odwoławcza nie poinformowała skarżącej, iż przedstawione przez nią dowody używania wydają się niewystarczające, i nie umożliwiła skarżącej przedstawienia dalszych dowodów na rozprawie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Cofra przeciwko OHIM — O2 (can do)

(Sprawa T-163/11)

(2011/C 139/52)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cofra Holding AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci K.U. Jonas i J. Bogatz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: O2 Holdings Ltd (Slough, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie R 246/2009-4;
- obciążenie strony skarżącej i — w razie wstąpienia do postępowania — innych jego uczestników kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: O2 Holdings Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „can do” dla towarów i usług z klas 9, 16, 25, 35, 36, 38 i 43

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny krajowy znak towarowy zawierający element słowny „CANDA”, zarejestrowany dla towarów z klasy 25.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 i 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ oraz zasady 22 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ Izba Odwoławcza, dokonując oceny dowodów używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku zastosowała zbyt ściśle kryterium i nie uwzględniła w wystarczającym zakresie sytuacji zakładowej w przedsiębiorstwie skarżącej. Dodatkowo naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza niesłusznie pominęła rozmaite dokumenty przedstawione celem dowiedzenia używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku, na który powołano się w sprzeciwie. Wreszcie naruszenie art. 75 zdanie 2 rozporządzenia nr 207/2009 z uwagi na to, że Izba Odwoławcza nie poinformowała skarżącej, iż przedstawione przez nią dowody używania wydają się niewystarczające, i nie umożliwiła skarżącej przedstawienia dalszych dowodów na rozprawie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Modelo Continente Hipermercados, przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-174/11)

(2011/C 139/53)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Modelo Continente Hipermercados, S.A., oddział w Hiszpanii, (Alcorcón, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan, R. Calvo Salinero, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- dopuszczenie i uwzględnienie argumentów przemawiających za stwierdzeniem nieważności przedstawionych w niniejszej skardze i stwierdzenie w związku z tym nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim stwierdza on, iż art. 12 ust. 5 TRLIS [hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych] zawiera elementy pomocy państwa;
- pomocniczo, o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim stwierdza on, iż art. 12 ust. 5 TRLIS zawiera elementy pomocy państwa, wówczas gdy stosowany jest do nabycia udziałów oznaczającego nabycie kontroli;
- pomocniczo, o stwierdzenie nieważności decyzji z powodu istotnego naruszenia przepisów dotyczących postępowania; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE poprzez stwierdzenie, że środek stanowi pomoc państwa.
  - Komisja nie udowodniła, że sporny przepis podatkowy faworyzuje „niektóre przedsiębiorstwa lub produkcję określonych towarów”. Komisja ogranicza się do przyjęcia, iż przepis ten ma wybiórczy charakter z tego powodu, iż ma zastosowanie do nabycia udziałów w spółkach zagranicznych a nie w spółkach krajowych. Strona skarżąca uważa, iż rozumowanie to jest błędne i ogólnikowe. Okoliczność, iż stosowanie spornego przepisu, podobnie jak jakiegokolwiek innego przepisu podatkowego, oparte jest na spełnieniu określonych obiektywnych przesłanek, nie czyni wybiórczym samo przez się de iure lub de facto danego środka. Rozumowanie przyjęte przez Komisję prowadzi do uznania prima facie każdego przepisu podatkowego za wybiórczy.